

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY W STOSUNKU DO A. B.

Poznań, dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:stażysta Marcin Szaroleta

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. B., A. B.

o zapłatę

1. **zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 236 934,41 zł (dwieście trzydzieści sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści cztery złote i czterdzieści jeden groszy) wraz z odsetkami:**
  - a) **umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 217 609,30 zł od 17 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty,**
  - b) **ustawowymi za opóźnienie od kwoty 19 325,11 zł od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty,**
2. **kosztami procesu obciąża pozwanych i w związku z tym zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 12 090,32 zł,**
3. **wyroкови nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.**

SSO Małgorzata Małecka

Uzasadnienie wyroku z dnia 4 kwietnia 2019r. w części dotyczącej roszczeń powoda wobec pozwanego M. B.

Pozwem z dnia 31 stycznia 2018 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym **powód (...)** **Bank S.A. z siedzibą w W.** domagał się zasądzenia od **pozwanych M. B. i A. B.** łącznie kwoty 236.934,41 zł, w tym:

1. 217.609,30 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 17 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty,
2. 7.688,56 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
3. 11.636,55 zł tytułem odsetek za opóźnienie wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powód jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów procesu w wysokości 2.962,00 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, że zawarła w dniu 28 marca 2011 r. z pozwanymi umowę pożyczki hipotecznej nr (...) (...). Strona pozwana nie wywiązała się z ciężącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. W związku z brakiem zapłaty rat, strona powodowa pismem z dnia 24 lipca 2017 r. wypowiedziała przedmiotową umowę stawiając całą należność w stan wymagalności. Powód wskazał również, że pismem z dnia 19 czerwca 2017 r. oraz z dnia 31 sierpnia 2017 r. podjął próbę polubownego rozwiązania sporu, lecz pozwani do dnia sporządzenia pozwu nie dokonali spłaty wymaganej wierzytelności (k. 1-6 akt).

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy (...) w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do Sądu Okręgowego wP. (k. 9).

Pismem procesowym z dnia 3 sierpnia 2018 r. powód wniósł również o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów postępowania, w tym opłaty sądowej w łącznej wysokości 11.847,00 zł, opłaty sądowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 226,32 zł. Powód wskazał również, iż w pozwie z dnia 31 stycznia 2018 r. błędnie wskazano datę naliczenia odsetek karnych od kwoty 11.636,55 zł i uściślił, że prawidłowo powinno być od dnia 14 kwietnia 2017 r. do dnia 16 stycznia 2018 r. W załączonym do pisma z 3 sierpnia 2018r. odpisie pozwu powód zmienił swoje stanowisko i nie żądał już zasądzenia dochodzonej wierzytelności solidarnie od pozwanych.

Odpis pozwu wraz z załącznikami został doręczony pozwanym z pouczeniem o możliwości złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 14 dni w dniu 25 lutego 2019r. Pozwani nie złożyli odpowiedzi na pozew. Pozwany M. B. na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2019 r. oświadczył, że uznaje roszczenie, lecz nie ma środków finansowych na jego spłatę. Pozwana A. B. nie stawiała się na rozprawę i nie złożyła wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 marca 2011 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanymi M. B. oraz A. B. umowę pożyczki hipotecznej o numerze (...) (...), na podstawie której bank udzielił pozwanym na okres 300 miesięcy pożyczkę w kwocie 210.313,84 zł, płatnych w ratach, kapitałowo-odsetkowych zgodnie z terminami i w wysokości określonej w doręczonym aktualnym harmonogramem spłat (§4).

Z umowy pożyczki wynikało, że jej oprocentowanie jest zmienne i stanowi sumę stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 5,95 % punktów procentowych (§5 pkt 1 i 2). Z uwagi, na to, iż była to pożyczka hipoteczna, bank ustanowił hipotekę do kwoty 357.533,53 zł na cały okres pożyczki na nieruchomości należącej do pozwanego M. B. z tytułu własności, która mieści się przy ulicy (...) w Ż., nr KW: (...). Powód zobowiązał pozwanych do spłaty raty pożyczki każdego 14-go dnia miesiąca. W umowie ustalono, że powód może wypowiedzieć umowę pożyczkobiorcom z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością, z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia m.in. z powodu niedotrzymania przez pożyczkobiorcę któregokolwiek z warunków udzielenia pożyczki lub z niewykonania albo nieterminowego regulowania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wobec banku. (§ 8 ust. 1 pod pkt a);

Dowód : umowa pożyczki hipotecznej nr (...) (...) (k.16-27).

Pozwani zaprzestali spłacania pożyczki w kwietniu 2017 r. Pismem z dnia 19 czerwca 2017 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty zaległości a także pouczył o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Wskazał także, że w przypadku braku spłaty całości należności i niezłożenia wniosku o restrukturyzację, umowa pożyczki zostanie wypowiedziana.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 19 czerwca 2017 r. (k. 42 i 44).

Pismem z dnia 24 lipca 2017 r. strona powodowa w związku z brakiem zapłaty zaległych rat, wypowiedziała umowę pożyczki, a cała należność wobec pozwanych stała się wymagalna w dniu 30 sierpnia 2017 r.

Dowód: Oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy z dnia 24 lipca 2017 r. (k. 48).

Pismem z dnia 31 sierpnia 2017 r. (...) Bank S.A. siedzibą w W. wezwał pozwanych w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania do spłaty całości należności, obejmującej na dzień sporządzenia pisma następujące kwoty: 220.573,80 zł tytułem należności kapitałowej, 7.688,56 zł tytułem odsetek umownych, 64,79 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej, 11,47 zł + 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku. Jednocześnie poinformował, iż w przypadku braku spłaty całości należności w wyżej wymienionym terminie, wystąpi na drogę postępowania sądowo-egzekucyjnego.

Dowód: Ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 31 sierpnia 2017 r. (k.56).

W dniu 17 stycznia 2018 r. (...) Bank S.A. w W. sporządził wyciąg z ksiąg banku o nr. (...), z którego wynika, iż pozwani posiadają wobec powodowego banku wymagalne zadłużenie w wysokości 236.934,41 zł z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 marca 2011 r., a na kwotę tę składają się:

- niespłacony kapitał w kwocie 217.609,30 zł,
- odsetki umowne za okres od dnia 14 kwietnia 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. w kwocie 7.688,56 zł,
- odsetki umowne za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2017 r. do dnia 16 stycznia 2018 r. w kwocie 11.636,55 zł.

dowód: wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. w W. z dnia 17 stycznia 2018 r. nr (...) (k. 15a akt).

Stan faktyczny został ustalony na podstawie wyżej opisanych dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one przydatne w sprawie. Żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, co pozwoliło na potraktowanie tych kopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Sąd zwraca przy tym uwagę, że w postępowaniu sądowym wyciągowi z ksiąg rachunkowych powodowego banku nie należy przypisywać waloru dokumentu urzędowego. Niemniej jednak, powyższy dokument Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. W szczególności został on podpisany przez osobę do tego upoważnioną. W tej sytuacji dokumentu tego nie można pozbawiać mocy dowodowej i należy poddać go ocenie jak każdy inny dokument prywatny. Dane zawarte w tym dokumencie pozostają w zgodzie z pozostałymi dowodami, wobec czego Sąd uznał omawiany wyciąg za w pełni wiarygodny.

Ustalając stan faktyczny Sąd wziął pod uwagę fakt, iż pozwani nie złożyli odpowiedzi na pozew, mimo zobowiązania Sądu, które odebrali w dniu 25.02.2019 r. (k. 131-132), a także, że pozwany M. B. na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2019r. uznał powództwo. Pozwana A. B. nie przedstawiła swojego stanowiska w sprawie i nie stawiała się na wyznaczoną rozprawę w dniu 4 kwietnia 2019 r. W tej sytuacji uznając dowody przedstawione przez powoda za w pełni wiarygodne, Sąd na ich podstawie ustalił stan faktyczny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne i podlegało uwzględnieniu. Nie ulega wątpliwości, że strony łączyła umowa pożyczki. Rodzaj łączącej strony umowy wynikał bowiem w sposób jednoznaczny z treści umowy z dnia 28 marca 2011r.

Na podstawie art. 720 par. 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynikało, a także okoliczność ta nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, że powód wywiązał się ze swojego obowiązku i przekazał pozwany umówioną kwotę pożyczki. Zatem

pozwani, pragnąc się wywiązać ze swojego zobowiązania winni pożyczoną kwotę, powiększoną o należne odsetki zwrócić.

Bezsporne w sprawie było, że pozwani posiadają wobec powoda zadłużenie o wartości dochodzonej pozwem. Na podkreślenie zasługuje, że analizując treść umowy łączącej strony, Sąd nie dopatrył się niezgodności jej postanowień z obowiązującymi przepisami kodeksu cywilnego. Umowa w sposób precyzyjny bowiem określała obowiązki obu stron oraz zakres odpowiedzialności zarówno powoda jako pożyczkodawcy jak i pozwanych jako pożyczkobiorców. W ocenie Sądu, przedstawione przez stronę powodową dokumenty i wyliczenia, a przede wszystkim umowa pożyczki hipotecznej i wyciąg z ksiąg bankowych w sposób jednoznaczny wskazują, że żądane przez nią roszczenie zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, którym zresztą pozwany M. B. w żaden sposób nie zaprzeczył, gdyż nie złożył odpowiedzi na pozew, a nadto na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2019 r. uznał powództwo w całości.

W tym miejscu Sąd przypomina, że postępowanie cywilne ma charakter kontradiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 kpc, określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Trzeba podkreślić, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wskazać należy, że pozwany M. B. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie wdał się tym samym w spór i na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2019r. uznał powództwo. Nie zakwestionował także wiarygodności dokumentów, w tym wyciągu z ksiąg bankowych, prawidłowości wyliczeń czy wymagalności roszczenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego M. B. i od pozwanej A. B. (wyrok wobec pozwanej jest zaoczny) na rzecz powoda kwotę 236.934,41 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 217.609,30 zł od 17 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 19.325,11 zł od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty. Powód miał prawo domagać się odsetek zarówno od kapitału głównego, jak i od skapitalizowanych odsetek od dnia wniesienia pozwu na podstawie art. 455 k.c., 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Z uwagi na fakt, iż pozwani przegrali proces, zostali jego kosztami obciążeni w całości. Na koszty procesu złożyły się: kwota 11.847 zł opłaty sądowej od pozwu, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kwota 226,32 zł tytułem kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy, łącznie 12.090,32 zł. Wszystkie koszty zostały poniesione przez powoda.

Sąd nadał wyrokowi wobec pozwanego M. B. rygor natychmiastowej wykonalności zgodnie z treścią art. 333 § 1 pod pkt 2 kpc, który stanowi, że Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego. W niniejszej sprawie taka sytuacja miała miejsce, bowiem pozwany na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2019 r. uznał powództwo w całości.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Notować,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda wraz z pouczeniem,
3. Za 21 dni.
4. Poznań, 3 czerwca 2019r. /-/ SSO Małgorzata Małecka